

För att göra en rätt nytta af lifwet, borde man wid unga år ha manna åldrens försäkerhet, och wid ålderdomen ungdomens känslor och liflighet.

Ingen ting är så allmänt som att passera för hederlig Karl, och ingen ting är rarare, än att i själwa werket wara det.

Förnuftet har årsfarenhet af nöden, men årsfarenhet är onyttig utan förnuft.

Den falska modestien yppar sig sjelf därigenom, att den för mycket låter sladdra det stor som borde skyla dygden.

Hoppet förlänger tiden och förkortar njutandet.

Fastän hoppet ofta bedrager oss, hastwa wi alltid förtroende till det samma, och lifwet förflyter under hopp och önskingar.

En menniska som ingen ting lärt hwarföre tror hon sig wara stickelig? jo, derföre, att hon intet wet det hon är okunnig i allt.

Det är med wänner som med spöken; många tala där om men så hastwa sedt dem.

(Continuation e. a. g.)

Annonce.

Den ifrån Landsorten documenterade Leswernes-beskrifning med Epigrafe

„Du som på samma Stol af slump och lycka sitter

„Som under andligt skjen måst ser på världens glitter,
har jag fått, men som Anonymens hjälte nyss börjat sit chevalerie,
och för att sluta af des år, han ännu har många dagar otecknade af
nit för sitt dyra kall, en ren och oskrymtad kärlek för sina Åhbrä-
re, ädelmod och medömkan för den förtryckta och den fattiga, som
han ännu (såger jag) så ofta kan repetera sin assistent sitt förbrakt för
egennyttan, så torde Min Herre finna billigt att et upskåf göres med
biografiens insättande i Wälsignade Tryckfriheten — Det är emed-
lertid en sanning att en mätare alltid grundlägger och skuggar sin taf-
la förän han acheverar den med sina dagar.

Utgif.

N:o 82 utkommer den 6 September.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag - Bladet:
Wälsignade Tryck - Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 82.

Stockholm den 6 September 1782.

Lysimaque, af Montesquieu. *)

Sedan Alexander hade ärofrat Persien, så wille han at man skulle tro honom wara Jupiters Son. Macedonierne sågo med misnöje, at deras Konung blygdes för at hafwa Philippus til Far: deras förargelse ökades, då de sågo honom antaga Persiernes seder, klädebonad och lefnadsfatt: De förewitade sig sjelfwa och hwarandra inbördes, at de hade wägar så mycket för en Yngling som började at förägta dem. Alla knotade i Armeen, men ingen wägade tala.

En Philosophe benämb Calisthenes hade följt Konungen uti hans fälttog. En dag då han råkade Konungen, hållade han honom efter Grekernas fatt. Swarföre tilbeder Du mig intet? frågade Alexander honom. Serre, swarade Calisthenes, Jären hufwud för twåne Nationer: Den ena som war slafwist innan J underkufwade den, är icke mindre slafwist sedan J ärofrat den: Den andra, fri
innan

*) Införes med den största ärtjänsta utur de Samlingar som Min Herre under namn af Flinne behagat insända til B. T., de wittna om Ett Landesfatt, urskillning och smal, och det är på mina Solida Cäsares wagnar som jag ej nog kan tacka för det ädelmodiga löftet om Continuation af dylika — Swad jag estimerar en forntidens Calisthenes som i trättis kunde säga:

"Roi! je ne brigue point votre vaine faveur

"Trop heureux à Moi seul, si je dois ma grandeur

Och hwad jag föracktar denna tidens Adonis som skrifer:

"Du skydds Gud! Dyre Kung! tag Kropp och Lif och Själ

"Och sen du trampat mig, jag skrifer af mitt wäl.

Utgif.

innan hon hjälpte Eder at winna så många segrar, är äfwen fri sedan I hafwen wunnit dem. Jag är Gret, Serre; Detta namn hafwen I gjort så lysande, at jag icke utan at göra Eder hufvudörätt, kan tillåta mig at förnedra det.

Alexanders laster woro omättelige liksom hans dygder: han war förskräckelig uti sin wrede, den gjorde honom ursinnig. Han lät hugga sötterne, nåsan och bronnen af Calisthenes, inneslöt honom uti en järnbur, och befalte at han såkunda skulle föras med Armeén.

Jag hade altid älskat Calisthenes; och så snart jag hade någon ledighet ifrån mina syflor, så hade jag altid användt den til at höra honom tala: Och om jag har någon kärlek för Dygden så bör jag endast tilskrifwa sådant det intryck som hans wisa samtal gjort på mitt hjerta. Jag besökte honom uti hans eländiga tillstånd. God dag, sade jag til honom, wördnadswärda Man, hwilken jag finner innesluten i en järnbur, liksom ett wilddjur, endast därför at I warit den enda människjan i hela Armeén.

Lysimachus, swarade han mig, när jag är uti en belägenhet som kräwer mod och sinnes styrcka, så tycker jag mig just wara på mitt ställe. Om Gudarne intet hade satt mig på jorden, utan för at där lefwa ett wällustigt lif, så hade de säkert icke behöft utrusta mig med en stor och odödlig själ. Swar och en människja är i stånd at njuta de sinnliga nöjen: men om Gudarnes affigt med oss icke warit någon annan än den at njuta desse slags nöjen, så hafwa de gjort et mera fullkomligt arbete än de sjelfwe welat, de hafwa mera wärkstält än de beslutat. Men sluta icke härpå, tillade han, at jag är tjånfsold. Nej, I sjelf öfwertygar mig at jag icke är det. Då jag sag Eder komma til mig, så kände jag i början ett nöje deröfwer at se Eder göra en så Hjeltmodig gärning. Men jag beder Eder wid Gudarnas namn, at detta måtte blifwa den sista gången. Låten mig uthärda sjelf mina olyckor, och hafwen icke den grymheten at förena Edra med dem.

Nej Calisthenes, swarade jag, Jag skal besöka Eder alla dagar. Om Kungen skulle se Er öfwer gifwen af dygdige människjor, så skulle han icke mera känna något samwets agg: Han skulle sjelf

sjelf börja tro Eder wara brottslig. Nej, han skal aldrig få det nöjet at se mig glömma en Wån, för at undwika Hans straff och förföljelser.

En dag sade Calisthenes til mig. De odödlige Gudarne hafwa behagat trösta mig, och ifrån den sunden har jag lärt något Gudomligt innom mig, som döfwar känslan af mina plågor. Jag har sedt den stora Jupiter i en dröm. I woren wid Hans sida: I hade en spira i handen och Ert hufwud war stradt af den Konungsliga bindeln. Han wisade Eder för mig, och sade: Denna skal göra dig mera lycklig. Den rörelse uti hwilken jag war, wäckte mig. Jag wakenade med händerne uplystade emot himmelen, sägande dessa ord: Store Jupiter! om Lysimaque skal Regera, så låt honom Regera med Rättwisa: Lysimaque, I skolen Regera: Tro en man, som måste wara behagelig för Gudarne, efter han lider för Dygden.

Emedertid hade Alexander fått weta at jag wördade Calisthenes om lycka, at jag besökte honom, och at jag wågade beklaga honom: Detta wäckte hans wrade å nyo. Olycklige, sade han, Du skal strida med Leijonen, efter Du älskar så mycket at lefwa med de wilda djuren.

Man upstjöt med mit straff någon tid, på det at så mycket mera folk skulle kunna samla sig til detta blodiga skådospel.

Dagen förrån det skulle ske, skref jag dessa orden til Calisthenes: Jag går til döden. Alla de begrepp I lämnat mig om min tilkommande åra hafwa förswunnit. Jag skulle hafwa önskat at kunnat lindra en sådan Mans plågor, som Calisthenes.

Prexapas til hwilken jag förtrodde mig, återhämtade mig detta swar. Lysimaque! om Gudarne hafwa beslutat at I skolen regera, så kan icke Alexander taga Edert lif; ty hwad är människjors wilja emot Gudarnes?

Detta brefwet upmuntrade mig: och då jag besinnade at så wäl de aldralyckligaste som de olyckligaste människjor äro lika under Gudarnes beskydd, så beslöt jag at wid detta tilfälle låta leda mig, icke af mitt hopp, utan af min tapperhet; och at til det yttersta förswara et lif, som hade så stora löften om sin framtid. Man förde mig in uti Stridsbanan. En oräknelig skara af människjor omgaf mig på
alla

alla sidor: De woro ditkomne för at blifwa witnen antingen til mitt hjeltemod eller min frihet — Man släppte in et leijon. Jag hade lindat mantelen omkring min arm: jag räckte honom denna armen, han wille uppsluka den: jag fattade i hans tunga, slet den ur halsen, och kastade den för mina fötter.

Alexander älskade tappra Gärningar, han beundrade min frimodighet, och i detta ögnablick wisade sig hans stora själ i sin förra glants. Han lät kalla mig til sig, räckte mig handen och sade: Lysimaque, jag återlämnar Dig min wänskap: Gif mig din tilbaksars. Min wrede har icke tjent til annat än at låta Lysimaque göra en gärning som felar i Alexanders lefwerne.

Jag fick Kungens nåd. Jag wördade Gudarnes bestut; och wäntade fullbordandet af deras löften, utan at hwarcken söka eller fly det. Alexander dog och alla Nationerna woro utan hufwud. Konungens Söner woro ännu i sin barndom: Hans Bror Arideus hade aldrig varit derutur. Olympias hade ingen annan än swaga sjäalars tiltagshet: grymhet war i hennes ögon tapperhet: Roxane, Euridice, Statira kände icke annat än sin bedröfwelse. Alla som woro i Palatset kunde sucka och beklaga sig, men ingen kunde regera. Alexanders Generaler kastade derföre ögonen at hans Thron: hwar och en af dem wille där upstiga, men den enas äregirighet war alltid tilbakelshällen af alla de andras äregirighet. Wi delade Riket, och Wi trodde hwar för sig, at wi woro berättigade hafwa det ostyckat såsom en belöning för våra förtjänster.

Ödet gjorde mig til Konung i Asien: och nu, då jag äger makt at göra all ting, så finner jag mig hafwa mera behof än någonsin förut af Calisthenes råd.

Om hans ansichte är gladt, så ser jag at jag gjort någon god gärning: om han suckar och tigger, så finner jag mig hafwa begått något fel som fordrar rättelse. Han står alltid mitt emellan mig och mitt Guld.

Jag är Konung för en Nation som älskar mig. Husfäderna bedja Gudarna, at mitt lif måtte räcka, likasom de bedja för sina egna barn: barnen fruckta at förlora mig lika så mycket som de fruckta at förlora sina föräldrar. Mina undersätare äro lyckliga och jag är lycklig.

N:o 83 utlo nmer den 9 September.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag - Bladet:
Wälsignade Tryck - Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 83.

Stockholm den 9 September 1782.

Den Sanna Patriotten *)

LOVISA ULRICA är död — Gråten Svea Barn;
Låten årkjånslans tårar rinna — Hon tände den Wisshets låga i
GUSTAFS Sjal, som brinner til Tidehwarfwets, til Europas, til
Sveriges heder — Hon danade hos Honom den Smak som lifwat de
wackra Konsterna i vårt Land och gjort Sveriges Lycka — Hon Lär-
de Honom hwad ordet Fädernesland har at innebära: Hon sade Ho-
nom den Första Medborgarens pligter — Sverige! Du har at tac-
ka Henne för den sällhet i hwilken du lefwer! Hon ledde Honom
til det hjeltmodiga företagande at dämpa Twedrågts andan som ra-
sade i ditt skjöte och som förtårde dina krafter — Du har at tilråk-
na Hennes wård den Rättwisa, den mildhet, det Nit för Ditt wäl
och din sanna Frihet som lyser hos Din Hjelte och Fader —
LOVISA är död, men Hennes dygder lefwa i Sonen — Fäder-
nesland! blifwe Hennes Lefnad i ditt minne! och det Kongliga Hu-
sets åra präle för ditt öga! — och när du känner din närwarande
Lycka, så rörd af Tacksamhet kasta dig i Stoftet, och Wälsigna
Zimmelen, GUSTAF, och LOVISA ULRICA.

å La

*) Inlädt. — man hade önskat at Postgängen varit kortare, men alt det som
är Patriotiskt kan ej komma för sent.

Utgif.

à La Spå Poem: Öfversättning ifrån Engelskan *)

Pått Lasten så dygdernas värde
 Och Uran den welligas del,
 Storpratare rum bland de Vårde
 Och årlighet räknas för fel,
 Pått vara at oskulden tider
 Och friheten saknar sitt stöd,
 Blott jag icke suckar och quider,
 Men klappar åt Lyckliga tider
 Och glömmmer medborgares nöd.

Pått Domare sälja rättwisa
 De mäktiga leka med lag,
 En Rimmare Grymheten prisa
 Och Mattuglor skräfta om dag:
 Pått alt hwad är kundskap föröda
 Och mannamett sakna sitt lås:
 Blott jag mig i lättja kan söda,
 Min Landekraft slippa at möda
 Och sälja mitt Symbolum Säf.

Pått eder den swaga förbinda
 Men icke utsträcka des rätt,
 Pått wishet få ligga i linda
 Och inbillning flyga så lätt,
 Pått vara de årliga mördas
 Och oskulden finna sin graf,
 Blott at jag uphöies och wördas,
 Wå alt det olofliga skjördas,
 Och åra och dygd gå i quaf.

